

Franěk položil nakřivo? Aby si toho tak všiml Svalík a chtěl ujet. Nemel sebou, Josefko, nebo se uvolním,“ lekla se Ocelka.

Nahluchlá kolejnice se však v ten okamžik protáhla, uklonila nalevo a napravo, až to Ocelku převalilo na bok. A aby toho nebylo dost, Josefka se na celé kolo rozesmála. „Chachachááá, ten tlustý vagon se jmenuje Cvalík?“

Svalík se probрал ze spánku a výhružně zabručel: „Mně se nikdo nebude smát. Já vám všem ještě ukážu.“

Napnul svaly, odrazil se, odstrčil Ocelku a začal couvat směrem k nádraží, pomaličku a nenápadně...

Pan Franěk mezitím pobíhal mezi družinou, čistírnou a obchodem. Koupil sice třicet vajec a třicet rohlíků a chtěl platit lístkem z čistírny, ale nakonec se mu podařilo dorazit i pro Toníka do družiny. Paní družinářka se trochu mračila, protože družina měla mít už půl hodiny zavřeno, ale když se pan Franěk pěkně omluvil a k omluvě přidal tři křupavé rohlíky, hned bylo po mračení.

Toník se tatínkovi vrhl kolem krku. „Tatíí, už se mi po tobě stýskalo. Slíbil jsi mi, že mi dnes ukážeš, co v práci na nádraží děláš.“

Sliby se mají plnit, takže odnesli domů nákup, kabát z čistírny a školní brašnu a za chvíli se otec a syn vydali k nádraží. Cestou si vyprávěli, jak je práce posunovače důležitá, jak je třeba dát k odstaveným vagonům zarážky a... Najednou v panu Fraňkovi hrklo. „Tondo, já jsem položil ke Svalíkovi asi jenom jednu zarážku. Možná, že jsem ji tam ani nedal pořádně, jak už jsem myslel na dnešní odpoledne. Poběž! Fofrem!“

Utíkali jako o závod. Panu Fraňkovi stačil jediný pohled, aby odhadl blížící se nebezpečí, a rozběhl se i s výhybkářem Pálkou ke kolejím. Pan Pálka rychle přehodil výhybku, aby Svalíka odklonil na další slepou kolej. Vagon nic netušil a vjel přesně tam, kam oba železničáři chtěli. Kolejnice končila pevnou překážkou – zarážedlem. Svalík do něj narazil a zastavil se. V ten okamžik ho z druhé strany pan Franěk zajistil Ocelkou a pro jistotu ještě jednou zarážkou. Tak, a máš po výletě.